

İK BEN DE GEK

Tevens verschenen bij *CeTeS.nl*:

Coen Theelen, *Onze Frits is een teckel* (2008)

Coen Theelen, *Broor – Romoires omtrent een nondescript* (2017)

Coen Theelen, *Opgang – Een kleine vertelling* (2017)

Teus Lebon

Ik ben de gek

Patronen in het onderwijsdal - en ik

Copyright © 2017 Coen Theelen

www.cetes.nl

Eerste druk: ____ 2020

Druk:

Omslag:

Opmaak:

Redactie: ____

ISBN 9789079608 ...

NUR 301

Het boek *Ik ben de gek* is gecategoriseerd onder NUR-code 301. Dat wil zeggen, literaire roman/novelle. Mede derhalve berust elke overeenkomst tussen personages en werkelijke personen op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

I am a fool, thou art nothing.*

(Shakespeare, *King Lear*, I iv)

De enige redding van het onderwijs is het tot de grond toe af te breken.*

(Ton van Haperen, *de Volkskrant*, 7 september 2018)

Inhoud

Vooraf

Prelude

9

Mijn brief aan de krant

Professionals

Dan gooi me maar eruit!

Tanner's Hatch

De erfenis van Deetman

Witte Raven en het pta

Het Nexus College

Het lot

Frits

God is domheid: De natuur en God trekken samen op

Henk en Annette

Moeten dit mijn collega's worden?

Status docent: Wanneer moet je weer werken?

Wien Berger en Jacques Kerver

I've got

Jacques Kerver en Wien Berger

Giet zegt

Hoe het zo gaat: Lesbezoek Roel Pieper College

Column 'Sympathy'

De Natuur en God trekken met elkaar op

Het begint ergens / Het medium / Sabine

Restvolk

€ 10.000

OK Boomer

Arcus KTM

Naschrift: Ik beschuldig

Naspel

Collega's, ik ...

S.B., ich ...

Vooraf

Enige tijd nadat ik Wien Berger als collega had leren kennen, begon ik hem intuïtief, dus vooralsnog onbewust, te zien als een soort alter ego van mezelf. We raakten, zoals blijkt, bevriend maar verloren elkaar door omstandigheden min of meer uit het oog. Na vele jaren brachten de ‘omstandigheden’ ons echter weer samen. We spraken elkaar veelvuldig buitenshuis: in cafeeetjes, Zuid-Limburgse gasterieën, tijdens lange wandelingen.

Uiteindelijk zei hij: ‘Ik heb heel veel opgeschreven, wat heet: opgeslagen. Notities, nachtelijke opstellen, gepubliceerde en ongepubliceerde columns, samenvattingen van literatuuronderzoekjes, vele essays uit mijn studietijd, literaire woede-uitbarstingen op papier, discussienota’s, opzetjes voor boeken of verhalen die uiteindelijk op niets uitliepen, verslagen van voorvallen in werk en privé, hartstikke mooie dialogen, de hele nondedju. Wil je er wat van hebben?’

‘Tuurlijk,’ zei ik.

‘Nou, dan leg maar alvast een mapje *Wien* aan. Dan stuur ik je *met en met* wat op.’

Zodoende. Zo kwam het allengs en zo gebeurde het. Ik heb er per hoofdstuk een leesbaar verhaal van proberen te maken en ondanks de tijdverspringingen toch een zekere lijn in het geheel aangebracht, hoop ik. Geloof me, ik heb tevens heel veel wegge- laten maar mocht het resultaat niet helemaal overkomen, ik zou zeggen: *Don't shoot the pianoplayer*. Of om met Tom Waits te spreken: *My piano has been drinking, not me not me!*

Teus Lebon

Prelude

Juli 2018. Midden-Nederland. Wien Berger skeelerde over het Grondelens Dijkpad, een dubbel deels beboomd fietspad, richting Vijlmer. Een eindje voor hem fietste een ouder stel op e-bikes. De moeiteloze langzame tred en daarentegen de relatief hoge snelheid verrieden ook op afstand meteen de e. Hij liep niettemin snel op hen in en gebruikte preventief tijdig zijn vingerbel. Enigszins instabiel gingen ze achter elkaar rijden, de man voorop. Wien passeerde de vrouw en herkende haar van opzij in een oogwenk, waarmee ook meteen de man. Terwijl hij doorrolde tot naast de man, kwam hij overeind en remde licht af door de rechter skeeler dwars achter zich over het asfalt te schrapen.

‘Hee Henk!’ riep hij toen hij langs zij de man reed. ‘Wat doe jij hier, verrekte achterbakse zelfingenomen onderwijslulhannes?’ Henk keek ernstig verstoord, angstig welhaast, hield de lippen strak en stijf. Hij moest zich klaarblijkelijk concentreren op het besturen van zijn e-bike. Wien zag met een half oog Annette schuin achter hem van schrik een kleine zwenkbeweging maken.

‘Hooo, niet vallen, Annette! Moet je je straks na de vakantie ook nog ziek melden omdat je hele vakantie verpest geweest is door een schaafwondje op je knie. Lage pijndrempel, dat onderwijsvolk. Toch?’ Ook Annette deed er wijselijk het zwijgen toe.

‘Heb je dat net goed gehoord, Henk? Ik heb een triple pleonasme aan je gewijd: achterbaks, zelfingenomen en onderwijslulhannes! Allemaal precies hetzelfde, maar wel met versterkend effect. Goeie, hè?’ Henk was niet te vermurwen. ‘Maar ja,’ ging Wien dan maar door, ‘drie keer nul is nog steeds nul, hè Henk? Hè Annette? En zelfs nul in het kwadraat is onveranderlijk nul.’ Hij zag zowel Henk als Annette rood worden, gecho-

queerd leek het. Maar waarvan? Angst? Woede? Schuldbesef? Schaamte? Plaatsvervangende schaamte misschien zelfs? Een blinde vlek geeft immers wonderbaarlijke projectiekracht. Henks mond ging een klein stukje open, alsof hij aanstalte maakte iets terug te zeggen of schreeuwen. Wien gaf hem geen kans.

‘Laat mij maar lekker de gek zijn, Henk, hier in mijn strak pakje op die snelle wieltes. Laat mij maar lekker te keer gaan; ordinair, voor mijn part. Maar je weet heel goed, dat is niet voor niks, klootzakje dat je bent, minkukel. Maar jij met je Annette, met jullie benepen onderwijssmoeltjes, jullie zijn niets. NIETS, hoor je mij? Ik de gek, maar jullie zijn niets! Wat weten jullie meer dan je strontverwende zelfgenoegzame totaal overtrokken gevoel van eigenwaarde. Jullie hebben niet eens kinderen met zijn tweeën kunnen fabriceren! Haha. En dan maar over alles en iedereen oordelen. Kun je zo zien dat jullie van de boom der kennis gevreten hebben, althans dat dacht je. En niet één appelte! Nee, de hele boom had je gedacht leeg te vreten. Haha, maar het was de verkeerde! Hahaha, werd je eigenlijk ook nog voor niks weggestuurd. Precies dat soort restvolk komt in het onderwijs. Wat een miezerige deformatie! Jongen jongen, je hebt je leven lang alleen maar op school gezeten! Niets weet je, godverdomme niets! Stomme kut!’ Wien dacht heel even iets van verbazing op Henks gezicht te zien, mogelijk vanwege de geslachtsverwisseling met het predicaat *kut*. Henk richtte zich ook al een heel klein beetje op vanuit zijn zadel, alsof hij Wien toch even wilde corrigeren. Maar Wien ondervond de mogelijke correctie: ‘Sorry Annette, ik kan me niet voorstellen dat-ie per ongeluk ook nog zo’n lulletje heeft, dus noem ik hem vrijelijk een kut. En zo ja, heeft-ie toch nog iets van een lulletje, dan doet het allang toch niks meer. En zijn zaadjes hebben vast de actieradius van een weekdier.’

Wien moest even inhouden en uitwijken voor een fietsende tegenligger. Hij kon aan de gezichten van Henk en Annette zien dat dit hen de rest van de zomervakantie zou bezighouden, en hun eindeloos gespreksstof zou verlenen. Daarna, bij het begin van het nieuwe schooljaar, zouden ze er nog steeds niet over uit kunnen. Mogelijk ook zou een van beiden zich ziek melden. Overspannen, of vrij vertaald: ziek, zwak, misselijk. Acute burnout, afgebrand door een agressieve keeleraar, daardoor een ptss'je. De hele school zou in ieder geval weten wie ze aan het begin van de vakantie op de fiets waren tegengekomen. Toch maar goed dat ze die Wien Berger tijdig en met vereende krachten op school, het *Sint Joris Lyceum*, hadden gedumpt.

‘Hey, dan ga ik maar weer eens,’ besloot hij gespeeld onverschillig, ‘als jullie toch niks te vertellen hebben. Maar onthou: Ik ben dan in jullie ogen misschien de doorgeslagen gek. Maar ik zou bijna zeggen, denk maar eens na hoe dát zoal gekomen is. Maar jullie, godsgruwelijke onderwijsbraveriken, jullie zijn niks. En Petrus maakt je dat straks heel duidelijk, vrees ik. Prettig hiernamaals, hè!’ Wien gooide zijn armen even los, zakte in zijn diepe zit en zoefde in een paar slagen bij Henk en Annette vandaan. Terzijde, Wien was een vijftal jaren ouder dan Henk en Annette. Zij waren rond de vijfenvijftig.

Toen hij echter vijftig meter verder was, bedacht hij zich plotseling. Hij remde, de keelwiel schraapten hard over het asfalt, en hij maakte een sprongetje om om te draaien. Terwijl hij langzaam terug rolde, zag hij Henk en Annette weer een moment aarzelen.

‘Eén dingetje nog, jongelui,’ zei Wien, terwijl hij zijn vinger opstak. ‘Als ik jou was, Henk, had ik mij allang een enorme knal voor de harsens verkocht. Maar zelfs dat durf je niet. En weet je waarom niet?’

‘Ga je gang!’ antwoordde Henk. Het leek alsof het hem ontschoot, als een reflex naar aanleiding van de laatste vraag, zon-

der te weten wat die vraag precies was. Wien keek hem even vragend aan maar liet zich door geen enkele eventualiteit stoppen. Rammen wilde hij, rammen, met woorden!

‘Ja, dat doe ik,’ zei hij. ‘Kijk, een buitenstaander zou kunnen denken dat je boven mij staat, je niet inlaat met ordinaire aantijgingen en gescheld op straat.’

‘Zou zomaar kunnen,’ antwoordde Henk bijdehand. Hij leek weer wat tegenwoordigheid van geest te krijgen.

‘Maar zo is het niet, Henkie. Het is simpelweg lafheid. Onderwijsvolk kletst en verweert zich per definitie in de derde persoon, Henk. Als het erop aankomt, durf je niks. Ja, achteraf ben je helemaal de held, met je mondje tegen anderen. Dus lafheid is één, compensatie is twee! Als een ander iets is wat je zelf niet bent, schiet je hem achter de rug om aan, toch? Dat geeft je een goed gevoel en je groeit er weer wat van, hè Henk?’ Henk haalde zijn schouders op en maakte aanstalten weer op zijn fiets te stappen. Annette stond al die tijd wat afzijdig en observeerde afwisselend de een en de ander. ‘Pure lafheid, karakterzwakte, Henk. Niet alleen een slap lulletje maar ook een zwak rugje. Geen ruggengraat. Een weekdier eigenlijk. Kijk maar, hier dit ruiten flanellen hemd dat je altijd aanhebt, het staat al wat stijf.’ Wien voelde in een snelle beweging aan Henks mouw. ‘Dat is je ruggengraat, meer niet. Een weekdier, Henk. Zoals Judas, zoals al die stiekeme NSB’ers,’ voegde Wien toe.

‘Nu ga je te ver!’ riep Henk.

‘Ik vrees van niet,’ antwoordde Wien. ‘Ergo,’ en hij stak weer zijn vinger op, ‘ik vervloek jullie, bij dezen. Nogmaals, je komt er vanzelf achter als Petrus je straks ontvangt. Prettige vakantie!’

Mijn brief aan de krant

Eind 2006 schreef ik, Teus Lebon, een brief aan *de Krant*, waarin ik het 'geval' Wien Berger belichtte. Wien was een collega-vriend uit het begin van onze 'onderwijs carrière'; dit laatste woord tussen aanhalingstekens hier vanwege het deelwoord *carrière*, dat ik in verband met het onderwijs stevast met ironie hanteer, zoals Wien Berger zelf dat ook doet. Maar hoe dan ook, die 'carrière' startte aan het begin van de jaren '80 – uiteraard in de vorige eeuw. De brief aan *de Krant* ging over de lotsgang die Wien destijds eind 2006 al een paar jaar onderging en het lot dat hem enige tijd later in voltooide vorm beschoren zou zijn. Ik nam het voor hem op. Op het moment van schrijven was dat lot, met enig gezond verstand en enige anticipatie, tragisch genoeg te voorzien. Voor de veiligheid had ik de naam Wien veranderd in Jos. De brief werd integraal door *de Krant* overgenomen en geplaatst. Alleen werd ik nog gebeld door een inlevende redacteur. Ik had ondertekend met mijn eigen naam *Teus Lebon* en de toevoeging *Docent*.

'Het lijkt me verstandig daar een kleine aanpassing te doen,' zei de redacteur aan de telefoon. 'We zijn wèl verplicht uw eigen naam aan te houden.'

'U bedoelt dat er iets van afstand moet zijn?'

'Ja, zoiets. Inderdaad.'

'Nou, noem me dan tekstschrijver in plaats van docent. Is ook nog een beetje waar.'

'Oh ja, dat is prima.'

'Maar de rest is OK?'

'Zeker. We hoeven niets aan te passen. U hebt het subtiel en ingetogen verwoord.'

'Dank u.'

'Maar, als ik mag, een persoonlijke opmerking ...?'

'Gaat uw gang. Ik kan elke kritiek wel aan, hoor.'

‘Nee, zo bedoel ik het niet. Het is persoonlijk.’

‘Oh?’

‘Wij vinden het hier op de redactie ongelooflijk dat zoiets gebeurt, dat zoiets kan,’ vervolgde de redacteur. ‘Dat rechters tegenwoordig kritiekloos meegaan in zo’n machtsuitoefening, zo’n institutionele machtsuitoefening.’

‘Als eenling ben je niks meer in dit land,’ antwoordde ik, ‘al heb je alle gelijk van de wereld. Je hoeft per ongeluk maar de verkeerde manager-narcist of -psychopaat tegen te komen, en je bent voor de rest van je leven getekend of gezien.’

‘Inderdaad. Daarom hebben we het ook meteen geplaatst. Nogmaals, het is ongelooflijk. Wij hebben echt met uw vriend te doen. Wat is zijn leeftijd eigenlijk?’

‘Eh ..., twee jaar jonger dan ik. Negenenveertig.’

‘Heeft hij kinderen?’

‘Tja, daar zegt u wat. Drie stuks. En die gaan alle drie de academische kant op, bedenk ik me nu.’

‘Dat bedoel ik. Dan kan uw vriend zijn borst nog nat maken, financieel bedoel ik, als hij al niet toevallig een aanzienlijke reservepot heeft.’

‘Meent u dat?’ vroeg ik. Want ik had dan wel zo’n waar-schuwend maar zeker ook dramatisch stuk ingediend, maar de redacteur liet me nu pas de mogelijke consequenties van Wiens nakend ontslag beseffen.

‘Dat meen ik,’ antwoordde de redacteur. ‘We hebben het hier op de onderwijsredactie regelmatig over de bedoeling en betekenis van deze recente en zoveelste ingreep in het onderwijs.’

‘U bedoelt de afschaffing van de ontslagbescherming?’

‘Ja, die was al lang vanuit de politiek richting besturen voorgekookt. In de nabije toekomst is het de bedoeling dat het onderwijs zo ingericht wordt, dat elke docent net als elke andere gemiddelde werknemer een volstrekt inwisselbaar object wordt, zeker als hij wat kundiger is, wat meer baanveranderingen is

aangegaan, zijn vak wat beter verstaat en daar dichter bij wil blijven, wat kritischer is ten aanzien van methodieken en schoolbeleid, wat ouder ... Ga zo maar door. Juist deze mensen kan men in het onderwijs op termijn niet meer verdragen. Straks plukt men liever iemand van de straat en zet die voor de klas, als administrateur of maximaal iets als procesbegeleider. Eén bevoegde docent per vakgroep is dan meer dan genoeg. U verwijst zelf naar het artikel van Marcel Pelemans van ZON*.'

'Ja, ik weet het. Maar het is moeilijk te aanvaarden dat het ook werkelijk zo is of zal zijn. En voor Wien Berger, Jos in het artikel, is het ook moeilijk de reputatieschade die hem te wachten staat, te overzien, laat staan inderdaad de financiële gevolgen. Godsamme!'

'Onder ons - ik bedoel, zegt u dit uw vriend maar niet -, wij voorzien dat menig docent die tegenwoordig op deze intimiderende manier weggesneden wordt van een school, ook weggesneden wordt van een bestuur, en wellicht zelfs van het onderwijs. Hij krijgt een zwart oormerk bij zijn bestuur, maar het onderwijs is uiteindelijk een klein wereldje. De reputatieschade zal vaak desastreus zijn en hem of haar najagen, evenals zijn misgelopen pensioenaanspraken. De huidige tendens is dat docenten die mogelijk te veel vragen stellen bij de van bovenaf ingezette beleidslijnen, en mogelijk teveel collega's mee krijgen, rigoreus en liefst definitief geëlimineerd moeten worden. Wij gebruiken hier op de redactie het sardonische woord *extermineren*. De reden dat wij uw stuk plaatsen, is dat het haarfijn exemplarisch aangeeft hoe het onderwijs momenteel van binnenuit door de politiek, de inspecties, de besturen, de managers voor heel lange tijd verkwanseld wordt. En vergeef me dat ik het zeg, de jonge garde van de hedendaagse docenten bestaat voor het overgrote deel uit schapen; enthousiaste schapen, dat dan wel weer. Maar die bevestigen de verkwanseling eerder dan dat ze haar bestrijden.'

‘Haha. Ja, ik heb me aan het einde van mijn stuk natuurlijk een beetje ingehouden, maar dit is een woord dat Wien ook vaker gebruikt: verkwanseld.’

‘Ja, weet u wat? Die ontslagbescherming die men nu zomaar overboord heeft gegooid en de vreselijk opportunistische manier waarop managers daar naar geloven gebruik van kunnen maken, geeft alleen maar aan hoe gruwelijk we aan het veramerikaniseren zijn. Dat past niet in het onderwijs en dat past ook niet in Europa. Maar daar komen we pas over dertig jaar achter, vrees ik.’

‘Als de morele kaalslag voltooid is,’ voegde ik toe.

‘Daar kunt u zeker van zijn. En het zal niet bij een morele kaalslag blijven, al vind ik dat zelf wel de zwaarste, en al erg genoeg.’

Docent: opgejaagd, aangeschoten, afgeschoten

Teus Lebon vertelt het verhaal van een docent die het slachtoffer werd van intimidatie door de in het huidige onderwijs oppermachtige managers.

de Krant, 1 november 2006, 0:00

In het onderwijs heerst een angstcultuur, schrijft Marcel Pelemans van ZON (Zorg om Onderwijs in Nederland) vorige week in deze krant (Forum, 26 oktober)*. Mijn beste vriend, ik noem hem Jos, zit bijna vijftig jaar in het onderwijs. Voor zijn huidige bestuur werkt hij echter pas zo’n zeven jaar. Ter illustratie mag ik van hem zeer beknopt vertellen wat hij daar heeft meegemaakt.

Enkele jaren geleden had zijn school voor voortgezet onderwijs het moeilijk en stond zelfs het voortbestaan ervan ter discussie. Men kon de concurrentiestrijd met omliggende scholen plotseling niet aan. Een heldere overlegstructuur was er niet. De oude rector ging met pensioen. Er kwam een manager. Er werden vele ‘verbetergroepen’ gevormd maar effectief gebeurde weinig. De onvrede groeide. Vriend

Jos schreef, expliciet zonder persoonlijke ambities, een hoogwaardige, gedifferentieerde beleidsnotitie, een veranderplan. Zijn collega's reageerden hetzij níet (niet gelezen), dan wel instemmend of zelfs lovend. De Centrale Directie reageerde niet. Achteraf bleek dat de manager geen steun kreeg bij de rest van de Centrale Directie. Hij verdween welhaast 'overnight'. Een nieuwe manager maakte zijn overrompend aandoende entree. In die tijd, ongeveer een jaar na Jos' beleidsnotitie, produceerde Jos nog eens een licht ironisch A4'tje over wel erg verbalistische bestuursstukken ('Een voorgenomen besluit genomen'*).

Vanaf nu werd Jos steeds vaker, vooralsnog amicaal, tot de orde geroepen voor kleine voorvallen, kennelijke uitspraken, nalatigheden, die doorgaans opgeblazen, verdraaid of vooropgezet waren. Niet alleen collega's maar ook kinderen werden hiertoe vrijelijk gebruikt. De leugen deed zijn intrede. Vervolgens werden Jos beetje bij beetje, als was het een spel, alle tot dan toe normale functioneringsfaciliteiten ontnomen: zijn eigen lokaal, zijn klassen havo en vwo bovenbouw, zijn sectievoorzitterschap, zijn overheadprojector, zijn ontwikkelings-taken enzovoort.

Nog niet zo lang geleden werd Jos opgeroepen voor twee gesprekken waarin de aantijgingen de grenzen van het private en betamelijke overschreden. Hij concludeerde dat de Centrale Directie een onomkeerbaar beschadigingstraject had ingezet met maar één te voorspellen doel. Hij liet zich via de bedrijfsarts verwijzen naar een vertrouwenspersoon (van het bestuur), bleef wel werken. Spoedig daarna adviseerden bedrijfsarts, vertrouwenspersoon en mediator eensluidend: gepaste herplaatsing op een van de scholen die onder hetzelfde bestuur vallen; con amore oplossen.

De directie, lees: manager, negeerde dit advies en toverde een zogenaamd Open Dossier over Jos tevoorschijn. Dit zou, hoe dan ook, bij een eventuele andere baan van Jos aan de toekomstige werkgever overhandigd worden. Jos heeft het nog niet gezien, niemand trouwens, behalve de directie en de mobiliteitsmedewerker van het bestuur. Wel is bekend dat het sinds dit Open Dossier gaat om een toch wel aanzienlijk functioneringsprobleem van Jos en de suggestie is dat dit te maken heeft met zijn persoonlijkheidsstructuur. Jos eiste dat hij zou worden getest op capaciteiten en persoonlijkheid. Dat gebeurde

uiteindelijk bij een bureau dat nota bene door de school werd gekozen. De uitslag van de test echter bleek de school en manager niet welgevallig te zijn.

Nu sla ik een stuk over, bijvoorbeeld over de rol van een mobiliteitsbureau van het bestuur dat volledig meegaat in de verhalen en praktijken van de directie. Dat bureau bestaat uit twee personen, die nog nooit een gesprek onder vier ogen met Jos hebben gevoerd maar wel beschikken over zijn onderwijs(voort)bestaan.

Dus ging Jos naar een gerenommeerd advocaat arbeidszaken om hem het Open Dossier te laten opvragen en dit vervolgens middels een kort geding van tafel te vegen.

‘Je hebt gelijk’, zei de advocaat, ‘maar dat doen we mooi niet.’ Hij legde uit dat ze zo’n kort geding wel zouden winnen, maar dat lieden als die van Jos’ Centrale Directie doorgaan tot het gaatje en onmiddellijk een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst bij de kantonrechter zouden indienen. ‘En gezien de recente jurisprudentie winnen ze zo’n zaak altijd,’ zei hij.

‘Op grond waarvan?’ vroeg Jos. ‘Ik heb toch een vaste aanstelling?’

‘Verstoorde arbeidsverhoudingen, onverenigbaarheid van inzichten,’ antwoordde de advocaat. ‘Weet jij dan niet dat de ontslagbescherming voor docenten is afgeschaft?’

‘Nee, hoe had ik dat moeten weten?’ vroeg Jos.

‘Tja,’ zei de advocaat. ‘Hoeveel dienstjaren heb je bij dit bestuur? Zeven? Nou, dan krijg je zeven maanden mee. Je hoeft trouwens niet te denken dat je daarna een uitkering krijgt want je kunt bij het UWV nooit aannemelijk maken dat je alles gedaan hebt om ontslag te voorkomen.’

Nogmaals namens Jos kom ik tot enkele vragen en overwegingen: Getuigt het niet van diepe minachting voor de mens op de werkvloer als kantonrechters op grond van eenzijdige (vaak ook fictieve), niet te verifiëren informatie tot dergelijke destructieve vonnissen komen? (Tussen haakjes, Jos heeft altijd bekend gestaan als een uiterst bekwam en aimabel docent.)

Moeten de managerscursussen, waarin toch al niet de meest be- gaafde of karaktervolle cursisten uniforme (zelfhandhavings)tactieken, strategieën en jargon ingeprent krijgen – laat staan dus de min-

achting voor de uitvoerende (docent) op de werkvloer -, niet eens onder de politieke loep genomen worden?

Jos zegt dat coördinerende en leidinggevende posities in het voortgezet onderwijs steeds meer worden ingenomen door mensen met een lagere hbo-opleiding, bijvoorbeeld pabo, en zelfs door ambitieuze mensen met een mbo-achtergrond, die bovendien niet altijd even goed zijn in hun oorspronkelijke vak. Volgens hem komt dit het niveau van omgang, en uiteindelijk dus het onderwijs aan jonge mensen, niet ten goede.

Teus Lebon
Tekstschrijver

De boodschap kwam aan op zijn school en de link naar Wien was duidelijk. Hij werd er echter niet op aangesproken, tenminste niet door zijn manager en discipelen. Dat hoefde kennelijk ook niet want daarna ging het snel.

De insteek van de school richting kantonrechter was inderdaad van meet af aan geweest: 'Onverenigbaarheid van inzichten'. En daar hielp dit stuk natuurlijk wel in mee.

De manager heette Clodt, Pieter Clodt, met dt.